

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.108/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Nógrád Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Csonka Pál kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.702.551/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.000 (harminchatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. szeptember 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányság Osztály1 állományában kiemelt főnyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban rendszeresen látott el – külön ellentételezés nélkül – szemlebizottság-vezetői, bűnügyi technikai és körözési előadói feladatokat. Az ezen feladatokra tekintettel megbízási díj iránt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében 1.449.375 forint megbízási díj és annak 2021. december 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(5) bekezdéseire, továbbá a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás), az ORFK Oktatási Igazgatóság és szervezeti egységei által indításra kerülő szaktanfolyamok, tanfolyamok és továbbképzések egységes szabályozásáról szóló 20/2006. (XII. 22.) ORFK utasítás, a forrányomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 22/2017. ORFK utasítás), a körözési nyilvántartási rendszerrel és a körözési eljárással kapcsolatos rendőrségi feladatokról szóló 54/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 54/2013. ORFK utasítás) rendelkezéseire alapította. A megbízási díj havi mértékét 2020. szeptember 1. és 2022. január 31. napjai közötti időszakra a rendvédelmi illetményalap 150%-ában, 2022. február 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakra annak 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában – annak jogalapját vitatva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.449.375 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte.

[5] Döntését – anyagi jogi szempontból – a Hszt. 71. § (1)-(5) bekezdéseire, a 13/2012. ORFK utasítás 2. pont e)-g) pontjaira, – a 2017. november 19. napjától hatályos – 6/B. pontjára, 9-16. pontjaira, valamint az 54/2013. ORFK utasításra alapította.

[6] Megállapította, hogy a felperes az eredeti kinevezése szerinti beosztásába tartozó feladatokkal párhuzamosan ellátta a szemlebizottság-vezetői, bűnügyi technikai és körözési előadói feladatokat is úgy, hogy ezek – sem jogszabály, sem az alperesnél alkalmazandó egyéb jogi norma, sem a munkaköri leírása alapján – nem tartoztak a munkakörébe. A munkaköri leírásban szereplő általános megfogalmazás – miszerint a felperes közvetlen vezetőjének utasítására a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálat tevékenységi körébe, feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik – e feladatok ellátására vonatkozó felhatalmazásnak nem tekinthető. Kiemelte, hogy az alperest külön is felhívta a felperesi tényelőadásokkal kapcsolatos hivatkozásai, okirati bizonyítékai előterjesztésére, aki azonban e kötelezettségének nem tett eleget; a felperesi tevékenység-kimutatásban szereplő adatokat nem cáfolta.

[7] A megbízási díj kért összegét nem tartotta eltúlzottnak, mert „elfogadta azt a felperesi álláspontot, hogy a beosztásába nem tartozó többletfeladatok alperes által nem vitatott mértéke, továbbá azon alperes által szintén nem vitatott tény, hogy a felperes két beosztásba tartozó, bűnügyi technikai és körözési előadói feladatokat teljeskörűen elvégezte, jogosulttá teszik a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékű díjazására, a havi bruttó 38.650,- Ft-ra” ([41] bekezdés). Erre tekintettel „a keresettel egyezően kötelezte az alperest a felperes részére megbízási díj megfizetésére 2020. szeptember 1-től 2023. január 31-ig számított időszak tekintetében a 38.650,- Ft illetményalap 100%-os mértékében, 1.449.375,- Ft összegben” ([46] bekezdés).

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a marasztalási összeg 1.120.850 forintra történő leszállítását kérte.

[9] Elsődleges fellebbezési kérelmét illetően hivatkozott a Hszt. hivatásos szolgálati jogviszonyokra általánosan irányadó 13. § (1)-(2) bekezdéseire, a 71. § (1) bekezdésére, a felperesi munkaköri leírásában az általános munkaköri feladatok d) és k) pontjaira, a speciális munkaköri feladatok rendelkezéseire, a 13/2012. ORFK utasítás 2. pont e) alpontjára, a 22/2017. ORFK utasítás 3. pont b) alpontjára, 4-9. pontjaira. Érvelése szerint a felperes köteles mindazon feladatokat ellátni, melyeket számára jogszerűen előírnak. A szemlebizottság-vezetői feladatok ellátása és a forrányomos tevékenység nem tartoznak konkrétan nevesített beosztáshoz, azt a hivatásos állomány bármely tagja elláthatja. Ezek a nyomozási munka részei, a vezető döntése, hogy melyik beosztott munkaköri leírásában szerepelteti azokat. A felperes nem végzett olyan többletfeladatot, amely őt megbízási díjra jogosítaná, mert a kereseti kérelem szerinti – a munkaidő csekély részét kitevő – feladatokat a bűnügyi tevékenység keretében, az eredeti beosztásához tartozó szolgálati feladatként hajtotta végre anélkül, hogy az magasabb felelősségi kört eredményezett volna.

[10] A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben jogszabálysértést, konkrét jogszabályi rendelkezést nem jelölt meg. Azt sérelmezte, hogy a törvényszék a

megbízási díj alapjaként a rendvédelmi illetményalap 100%-át vette figyelembe (elsőfokú ítélet [10], [41] és [46] bekezdései), ami azonban a megítélt 1.449.375 forinttal szemben „csak” 1.120.850 forint marasztalási összeget jelent.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Alaptalannak minősítette a Hszt. 13. §-a szerinti általános rendelkezésekre és a munkaköri leírás szokásos klauzulájára való hivatkozást. Fenntartotta álláspontját, miszerint a perbeli feladatokat megbízási díjra jogosító többletfeladatként ellátta, azok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásába, szemlebizottság-vezetői szaktanfolyami végzettséggel nem is rendelkezett. Hangsúlyozta, az elsőfokú ítélet marasztaló rendelkezése az alperes által az elsőfokú eljárásban e körben nem vitatott kereseti kérelemnek megfelel.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest a kereseti kérelemben megjelölt összegű megbízási díj megfizetésére. Döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[14] A másodfokú bíróság vizsgálta és ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díjkövetelés szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat a Hszt. 71. §-a szerinti többletfeladatként minősítette. A törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenysége megfelelt az irányadó eljárásjogi rendelkezéseknek: a tényállást kellő – az anyagi jogi kérdésben történő állásfoglaláshoz szükséges és elégséges – mértékben feltárta, és ítéletének indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnik. Iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes értékelése nem volt megállapítható. Az alperes a fellebbezésében eljárásjogi jogszabálysértésre nem hivatkozott, a törvényszék által rögzített tényállást nem támadta, „csak” az abból levont anyagi jogi következtetésekkel nem értett egyet, ezért a tényállást az ítéltábla ítélezése alapjául elfogadta.

[15] A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el

többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. Ha a hivatásos szolgálati viszonyban álló hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult (Kf.VII.39.523/2021/4.).

[16] A Hszt. 2. § 25. pontja szerint szolgálati beosztásnak az állománytáblázatban rendszeresített, a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör minősül. A 30/2015. BMr. 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állománytáblázat tartalmazza – egyebek mellett – a szervezeti egység felépítésének megfelelően szervezeti elemekre bontva az egyes szervezeti elemekhez tartozó rendszeresített szolgálati beosztások megnevezését. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni.

[17] A 30/2015. BMr. 2. mellékletének 2. pontja a kiemelt főnyomozó beosztást rendszeresítette, azonban az ahhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó elsősorban a büntetőeljárás jogszabályokban gondoskodott.

[18] Alappal hivatkozott az alperes arra, hogy a szemlebizottság-vezető nem önálló munkakör. A 30/2015. BMr. alapján szemlebizottság-vezetői beosztást az állománytáblázat nem tartalmaz, az nem tekinthető a Hszt. 2. § 25. pontjában foglaltaknak megfelelő szolgálati beosztásnak (munkakörnek). A munkáltató szervezetalakítási jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy egy adott feladatkörre létesít-e külön munkakört vagy más munkakört betöltő személy részére rendeli el, akár eseti jelleggel a külön munkakörhöz tartozó feladatok ellátását. A jelen ügyben irányadó, nem vitatott tényállás szerint az alperes szemlebizottság-vezetői munkakört nem hozott létre, hanem a kiemelt főnyomozó beosztást ellátó felperes feladatává tette a szemlebizottság-vezetői feladatok ellátását, amely körülmény azonban a kereseti kérelem elbírálása tekintetében nem bír relevanciával. A Kúria több határozatában kifejtette már, hogy a megbízási díjra való jogosultság megállapítása vonatkozásában nem annak van jelentősége, hogy a szemlebizottság-vezetői feladatellátás önálló beosztásként létezik-e, hanem annak, hogy a szemlebizottság vezetése többlettevékenység ellátását és többletfelelősséget keletkeztet-e az eredeti beosztáshoz tartozó feladat ellátása mellett (Mfv.II.10.623/2018/4., Kf.VII.39.898/2020/4., Kf.III.39.474/2021/5.). A Kúria rámutatott (Kf.45.125/2022/5., [26] bekezdés), hogy „az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperes nyomozó szolgálati beosztásához tartozó feladatokat és ehhez képest okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szemlebizottság-vezetői tevékenység nem tartozik a felperes munkaköri feladatai közé, illetve, hogy az irányadó bírói gyakorlat alapján (Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VII.39.707/2020/6., Kf.VII.39.753/2020/6., Kf.VII.39.369/2021/4. stb.) a szemlebizottság-vezetői feladatok rendszeres, többletfeladatként, többletfelelősséggel – a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozó feladatok

ellátás mellett – történő elvégzése megalapozza a megbízási díj iránti igényt.” A Kúria több alkalommal (Kf.VII.39.832/2021/4.; Kf.VII.39.898/2020/4.) minőség- és felelősségbeli többletként értékelte a szemlebizottság-vezetői feladatokat a nyomozói feladatokhoz képest. Ezért téves jogértelmezés eredményeként tekintette az alperes a szemlebizottság-vezetői feladatokat a felperesi munkakör részének.

[19] E körülményen a 13/2012. ORFK utasítás 2020. november 27. napján történt hatályon kívül helyezése sem változtatott, mivel a munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz csupán megkönnyíti az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban e szabályozás hiánya még nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzíthet (Kúria Kf.III.45.173/2021/4.).

[20] Ugyanígy nem tartozott a felperes eredeti kinevezése szerinti beosztásába a körözési előadói és a bűnügyi technikai feladatok ellátása sem, amelyekkel összefüggésben az alperes a fellebbezésében részletes előadást nem tett.

[21] Az 54/2013. ORFK utasítás önállóan nevesíti a körözési előadói szolgálati beosztást és határoz meg feladatokat az ezen beosztásban álló hivatásos állományú tag részére. A körözéssel kapcsolatos tevékenységek lefolytatására a körözési előadó jogosult, a körözési előadó feladatává teszi a körözési tevékenység ellátását, amely speciális szaktudást igényel, így az nem része a kiemelt főnyomozói munkakörnek (Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.331/2023/4.).

[22] A 30/2015. BMr. 2. melléklete egymástól külön beosztásként rendszeresítette a nyomozó, főnyomozó, illetve a (bűnügyi) technikai beosztásokat, tehát a nyomozó hatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre. A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) LX. Fejezete, valamint a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet 70-76. alcímei rögzítik a nyomozó beosztáshoz tartozó felderítés szabályait; míg a bűnügyi technikusok feladatai számos egyéb normában szerepelnek [ld. többek között: a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartása részére történő adatközlés, valamint az ujj- és tenyérynymatvétel és a szájnyalakahrtya-törlet levételének részletes technikai szabályairól szóló 21/2009. (VI. 19.) IRM rendelet; a bűnügyi nyilvántartási rendszer egyes nyilvántartásai részére történő adatközlés szabályairól szóló 20/2009. (VI. 19.) IRM rendelet; a rendkívüli halál esetén követendő rendőri eljárásról szóló 24/2014. (VII. 11.) ORFK utasítás; 22/2017. ORFK utasítás]. A nyomozói és a bűnügyi technikai munkaköri feladatok között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban feladataik egymástól alapvetően elhatárolhatók (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.480/2024/4., Kúria Kf.VIII.39.833/2021/4.). A nyomozási eljárás során a nyomozó feladata az információgyűjtés, míg a bűnügyi technikusé a nyomrögzítés. A nyomozó hatósági feladatokat ellátó alperesnél a 30/2015. BMr. 2. melléklete elkülöníti a nyomozó (főnyomozó) és a (bűnügyi) technikus beosztást, e körben helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a felperes munkaideje alperes által sem vitatott jelentős részében, rendszeresen bűnügyi technikai többletfeladatot látott el.

[23] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá, ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján a többletszolgálatért díjazásra jogosult. A Kúria következetes gyakorlata szerint, a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.). Az alperesnek a munkaköri leírás általános munkaköri feladatok d) és k) pontjaira és speciális munkaköri feladataira hivatkozásának ezért perdöntő jelentősége nem volt, mert a hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölé-rendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[24] Nem foghatott helyt az alperesnek a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdéseire történt hivatkozása, mert az a Hszt. perben alkalmazandó 71. § (1) bekezdés c) pontját és az ahhoz kapcsolódó következetes felsőbb bírósági joggyakorlatot nem rontja le. A Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései általános, inkább deklaratív, mint normatív tartalmú rendelkezéseit a Hszt. részletszabályai, így a megbízási díjra vonatkozó előírások töltik ki tartalommal. Az a szabály, hogy a hivatásos szolgálati jogviszony az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagja között létrejövő különleges közsolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet speciális kötelezettségek terhelik és jogok illetik, nem teheti korlátlanná, avagy önkényessé a munkáltató utasítási jogát és nem zárhatja ki a felperes ellentételezésre való jogosultságát az eredeti beosztásába nem tartozó, rendszeresen, nem eseti jelleggel ellátott többletfeladatok végrehajtásáért. A Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései a Hszt. 71. §-ában foglaltakon alapuló felperesi igény érvényesíthetőségét nem korlátozzák. A szolgálati viszonyból fakadó kötelelem önkéntes teljesítésének szabálya nem ellentétes a többletfeladatok ellátásáért járó megbízási díj szabályával, mivel az önkéntes teljesítés nem jelent szükségszerűen ellentételezés nélküli feladatellátást (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.047/2025/4.).

[25] A törvényszék a bizonyítás eredményét összevetve az ismertetett jogszabályokkal helyesen állapította meg, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt – az alperes által is elismert – tevékenységek nem a kiemelt főnyomozói beosztásába tartozó feladatok voltak, azok elvégzésével a felperes abban az esetben is többletfeladatot látott el, amennyiben azokat az alperes kvázi általános jelleggel megfogalmazva szerepeltette a munkaköri leírásban. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a perrel érintett időszakban az eredeti szolgálati beosztása mellett a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatköröket látott el rendszeresen,

többletfeladatként, tartósan, ezért jogosult a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[26] A megbízási díj összecszerűsége tekintetében az alperes nem az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét, a figyelembe vett mérlegelési szempontok értékelését, súlyozását vitatta, hanem azt állította, hogy a rendvédelmi illetményalap marasztalás alapját képező 100%-ához viszonyítva a megbízási díj mértéke helyesen nem az elsőfokú ítélet rendelkező része szerinti 1.449.375 forintos összeg, hanem annál kevesebb, 1.120.850 forint.

[27] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy e másodlagos fellebbezési kérelméhez kapcsolódóan az alperes konkrét – anyagi jogi vagy eljárásjogi – jogszabálysértést nem társított, ami a Kp.

100. § (2) bekezdés b) pontja és az azt értelmező jogalkalmazói gyakorlat (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) értelmében az ítéltábla érdemi felülbírálati jogkörét kizárta. Megjegyzi azonban, hogy kizárólag a rendvédelmi illetményalap 100%-ának alapulvételével a marasztalás összege valóban nem az elsőfokú ítélet rendelkező részében feltüntetett összeg lenne, csak hogy a felperes a perbeli időszak 29 hónapjából 17 hónapra a rendvédelmi illetményalap 150%-ában, a fennmaradó 10 hónapra a 100 %-ában jelölte meg az igényét, a törvényszék pedig a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta az alperest, amit igazol, hogy keresetet elutasító rendelkezés az elsőfokú ítéletben nem szerepel. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság – nyilvánvaló elírás folytán – a keresetet az ítélete [10] bekezdésében pontatlanul rögzítette, továbbá a [41] és [46] bekezdésekben is tévesen tüntette fel – a 2020. szeptember 1. és 2022. január 31. napjai közötti perbeli időszakra (17 hónapra) nézve – a megbízási díj egy hónapra vetített összegét, a teljes peranyag alapján megállapítható ugyanakkor, hogy a keresetet kimerítette, azon nem is terjeszkedett túl, így a csak az indokolást érintő, a marasztalás jogszerűségét nem befolyásoló számelírás az elsőfokú ítélet megváltoztatására okot nem adott.

[28] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[29] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a) pontjára és (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg. Az ítéltábla a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeget a kifejtett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak találta. Bár a felperes a perköltsége megjelölésekor a – másodfokú eljárást megindító fellebbezés benyújtásakor már nem hatályos – bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.

22.) IM rendeletre hivatkozott, ez nem képezte akadályát a perköltség megállapításának, mert nem számított fel többet, mint amennyit összecszerűen az IM rendelet lehetővé tesz.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 115.950 forint összegű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 11.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Józsa Ágnes s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró